

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci

žalobce: [redacted], státní příslušnost Ukrajina
bytem [redacted]

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2014, č.j. MV 152517-3/SO-2014

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2014, č.j. MV 152517-3/SO-2014, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný

text odůvodnění), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo též „ministerstvo“), ze dne 29.9.2014, č.j. OAM-30608-11/DP-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

Tímto prvoinstančním rozhodnutím ministerstvo zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

- 2 Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
- 3 Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia s platností původně od 6.9.2012 do 1.3.2013, následně byl opakovaně prodloužen od 2.3.2013 do 31.8.2013 a od 1.9.2013 do 31.8.2014. Dne 14.7.2014 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti uvedeného povolení.
- 4 Ministerstvo prvoinstančním rozhodnutím žádost zamítlo. Důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo zjištění, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle ust. § 274 odst. 1, 2, písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Ministerstvo dodalo, že nad rámec svých povinností posuzovalo, zda vydané rozhodnutí nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. V průběhu řízení posoudilo soukromý a rodinný život žalobce a shledalo, že žádné takové skutečnosti nebyly prokázány a ministerstvu nejsou známy žádné rodinné ani jiné vazby na území České republiky, či okolnosti, které by nasvědčovaly o nepřiměřenosti rozhodnutí. Žalobce je svobodný, bezdětný a jiní rodinní příslušníci na území České republiky nepobývají, matka a otec žijí na Ukrajině. Žalobce bydlí v pronajaté nemovitosti, nikoli ve vlastní, lze tedy předpokládat, že rozhodnutím nebudou narušeny majetkové vztahy.
- 5 Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí uvedl, že je studentem prezenčního studia ČVUT Praha, hovoří plyně česky, má zajištěno ubytování na koleji, má zajištěnou úhradu zdravotního pojištění a má dostatek finančních prostředků pro zajištění ubytování a studia na území České republiky, což doložil listinami. Zdůraznil, že jeho trvalé bydliště je v Luhansku, přičemž oblast Luhanska je na východní Ukrajině a je předmětem těžkých bojů, oblast je zdevastována, dle zjištění příbuzných se jedná o regulérní válečný stav. Přčinu, kterého se dopustil, lituje, má však za to, že se nejedná o tak závažné protispolečenské jednání, aby mu kvůli němu nebylo umožněno dostudovat vysokou školu.
- 6 Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl. Ztotožnil se s názorem prvoinstančního orgánu, že žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti ve smyslu ust. § 174 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a že tedy je namísto aplikace ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kdy platnost povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný s odkazem na zákon o pobytu cizinců a též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008, č.j. 7 As

21/2008-101, konstatoval, že nemá zákonem vymezený prostor správního uvážení o závažnosti či míře společenské nebezpečnosti jednání žalobce, za které byl pravomocně odsouzen. Proto se žalovaný nezabýval námitkami žalobce stran situace v místě trvalého bydliště v jeho domovském státě, neboť toto není předmětem zkoumání správního orgánu, a podobné úvahy či posuzování ani žalovanému nepřísluší.

- 7 Ze správního spisu předloženého žalovaným soud dále zjistil, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 26.5.2014, sp.zn. 2 T 66/2014, odsouzen pro úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle ust. § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku k podmíněnému odnětí svobody s výměrou šest měsíců na zkušební dobu jednoho roku, a k zákazu řízení motorových vozidel s výměrou osmnáct měsíců. Žalobce od 2.9.2013 zahájil bakalářský studijní program Teoretický základ strojínského inženýrství v prezenční formě na fakultě strojínské na Českém vysokém učení technickém v Praze. Ve správním spisu je založeno vyjádření žalobceva otce ze dne 20.10.2014 popisující situaci v Lugansku a její dopady na každodenní život, možnosti zaměstnání, cestování, čerpání služeb atp.
- 8 Žalobce v žalobě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvádí a dokládá listinnými důkazy, že řádně plní své studijní povinnosti, a namítá, že žalovaný opomněl posoudit přiměřenost rozhodnutí, což bylo nutné učinit, jelikož napadené rozhodnutí zásadním způsobem zasahuje do práv žalobce a je tedy kvalitativně postaveno na roveň jakémukoli jinému rozhodnutí ve věci samé, týkajícího se pobytu cizince. Uvedl, že žalovaný měl dbát přiměřenosti zvoleného řešení k okolnostem případu a respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce, jak vyplývá z nálezů Ústavního soudu ze dne 16.10.2001 sp.zn. Pl. ÚS 5/01, a měl dbát na to, aby bylo při rozhodování šetřeno právo žalobce na vzdělání dle čl. 33 Listiny základních práv a svobod. Žalobce v této souvislosti odkázal též na čl. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle něž pokud chce stát omezit přístup ke vzdělání pro ne-občany, musí tento svůj postup ospravedlnit naléhavými důvody veřejného zájmu. Žalobce poukazuje na to, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje racionální zdůvodnitelnost zásahu do oprávněných zájmů žalobce, chybí odůvodnění, v čem přesně veřejný zájem v daném případě natolik převyšuje zájem jednotlivce, že mu je třeba dát přednost. Žalobce má přitom za to, že v jeho případě takový naléhavý důvod veřejného zájmu nebyl dán ani prokázán, a zásah do jeho práva na vzdělání byl tedy nedůvodný. Uvádí, že trestný čin, kterého se dopustil, není příliš společensky závažný, šlo o jediné deliktní jednání žalobce na území České republiky. Nutnost vycestování by pro žalobce znamenala přerušování studia, což pro něj znamená nenahraditelnou újmu, a návratem do ohniska aktuálního konfliktu ve východní části Ukrajiny by byl ohrožen jeho život.
- 9 Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout, přičemž odkázal v podrobnostech na své rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vylučuje jakoukoli diskreci správního orgánu nad mírou či závažností trestné činnosti spáchané žalobcem, jsou veškeré námitky uvedené v žalobě zcela irelevantní, neboť jakékoli jiné rozhodnutí žalovaného by znamenalo porušení ust. § 2 odst. 2 správního řádu.

- 10 V replice žalobce namítl, že zákon o pobytu cizinců sice neposkytuje žalovanému možnost správního uvážení v případě, kdy byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, nicméně podle zákona o pobytu cizinců musí správní orgán přihlížet k důsledkům svého rozhodnutí pro zrušení platnosti víza, a to zejména k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
- 11 Dne 18.4.2019 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém žalovaný setrval na výše uvedené argumentaci. Žalobce se k jednání nedostavil, městský soud tedy věc projednal v jeho nepřítomnosti.
- 12 Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Městský soud shledal, že žaloba je důvodná.
- 13 Podle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na dobu uvedenou v tomto ustanovení.
- 14 Podle odst. 3 téhož ustanovení se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.
- 15 Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
- 16 Podle ust. § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
- 17 Žalobce nerozporuje, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, a naplňuje tak podmínky citovaného ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro nemožnost prodloužit dobu jeho pobytu na území České republiky. Namítá však, že i v takovém případě je nezbytné, aby se žalovaný dostatečně vypořádal s dopady na soukromý a rodinný život žalobce.
- 18 Žalovaný takový postup odmítá se zdůvodněním, že ust. § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nejen nevyžaduje, ale přímo vylučuje.
- 19 K tomu soud uvádí, že z hlediska systematického výkladu ze zákona o pobytu cizinců skutečně vyplývá, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Podmínky ust. § 37 zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v případech vyjmenovaných v odst. 1 zákon

správním orgánům neukládá, aby důsledky rozhodnutí byly přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza, na rozdíl od případů vyjmenovaných v odst. 2 téhož ustanovení, kde zákon stanoví povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost důsledků rozhodnutí, s přihlédnutím zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Pro takové případy se pak uplatní ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, dle něž *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*

- 20 Podle názoru městského soudu však žalovaný opomněl, že námitkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se správní orgány mají povinnost zabývat z důvodu přednosti a přímé aplikovatelnosti čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen „Úmluva“) bez ohledu na to, zda posouzení přiměřenosti výslovně vyžaduje zákon o pobytu cizinců. K tomuto názoru soud dospěl na základě recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, jak bude předestřeno níže.
- 21 Podle čl. 8 Úmluvy *„každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“*
- 22 Nejvyšší správní soud se problematikou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podrobně zabýval v rozsudku ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30. Posuzoval zde právní otázku, zda je povinností správního orgánu při vydávání rozhodnutí, jímž se ruší platnost povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zhodnotit přiměřenost dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zdůraznil, že v případě rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanoveno zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (srov. bod 30). Dále konstatoval: *„Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.“* (srov. bod 33 a 34 citovaného rozsudku). K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.3.2017, č.j. 7 Azs 338/2016-39, ve vztahu k rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
- 23 V rozsudku ze dne 14.3.2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud potom výše uvedené závěry doplnil, když konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle*

tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“. (Viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.7.2018, č.j. 5 Azs 102/2017-35.)

- 24 Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že pokud žadatel o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života (a tedy porušení čl. 8 Úmluvy), vznikla správním orgánům povinnost se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti. Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení doplněn až s účinností od 15.8.2017, dle něž přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (viz bod 32 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.7.2018 č.j. 5 Azs 102/2017-35.)
- 25 K obsahu povinnosti posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud rovněž vyjádřil. Shledal, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměruje „něco k něčemu“. V tomto kontextu je nutno poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby na povolení k pobytu byla vydávána pouze osobám, které splňují zákonné požadavky, s právem na soukromý a rodinný život cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39).
- 26 Posuzování přiměřenosti si pak lze představit jako poměrování na rovnoramenných vahách. Na jednu misku vah se položí míra, v jaké cizinec nesplňuje požadavky pro vydání povolení k pobytu (v nyní posuzované věci to, že nenaplnuje podmínku tzv. trestní zachovalosti) a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou misku vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života. Aby rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo přiměřené, je nutné, aby miska vah s veřejným zájmem byla těžší (veřejný zájem závažnější) než miska s dopady (jejich závažností) do soukromého a rodinného života.
- 27 V posuzované věci se žalobce domáhal posouzení přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k tomu, že ztratí možnost dostudovat vysokou školu na území České republiky, a že bude nucen navrátit se do místa svého bydliště, kde je v podstatě válečný stav. Správním orgánům bylo v tomto ohledu především známo, že žalobce je řádným studentem prezenčního studia na vysoké škole v České republice. Situace v místě trvalého bydliště žalobce je dle názoru soudu skutečností obecně známou, kterou není třeba dokazovat (ust. § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů).
- 28 K posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a zejména rodinného života žalobce však ve správním řízení nedošlo. Správní orgán 1. stupně sice zvážil, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo

rodinného života žalobce, žalovaný však svoji povinnost posoudit dopady negativního rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce nesplnil, a to ani přesto, že žalobce v odvolacím řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života výslovně namítal a konkretizoval. Konstatování žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že nemá prostor pro vlastní úvahu, je v rozporu s výše citovanou Úmluvou a též s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu k dané problematice. Argumentuje-li žalovaný rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008, č.j. 7 As 21/2008-101, dle nějž „*ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu možnost správního uvážení*“, městský soud k tomu konstatuje, že právní názor v něm uvedený byl překonán, respektive rozveden a zásadně doplněn mimo jiné výše citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu.

- 29 Městský soud proto shrnuje, že bylo povinností správních orgánů při rozhodování o žádosti žalobce posoudit dopady negativního rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce bez ohledu na to, že se zde neuplatnilo ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Pouze tento postup totiž zaručuje efektivní ochranu soukromého a rodinného života. Žalovaný takto nepostupoval a dopady rozhodnutí v tomto ohledu nijak neposoudil, čímž zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a z tohoto důvodu městský soud přisvědčil uvedené námitce žalobce.
- 30 Městský soud tedy z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž bude žalovaný právním názorem soudu dle ust. § 78 odst. 5 soudního řádu správního vázán.
- 31 Bude nyní povinností žalovaného posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný poměří na jedné straně intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce způsobenou zamítnutím žádosti o prodloužení platnosti pobytu žalobce a na druhé straně závažnost důvodů, z kterých by měla být žádost žalobce zamítnuta; v daném případě tedy nesplnění podmínky trestní zachovalosti.
- 32 O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v této věci plný úspěch. Náhrada nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 4.000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED], a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.